BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

15 günlük gazete Sayı: 10 19 Ağustos 1977 150 kuruş

GÖREV'e karşı saldırılar yoğunlaşıyor...

Anti-faşist mücadeleyi kütlelere götürmek ve işçi ve emekçi yığınlarda sosyalist bilinci kökleştirmek için yayınını sürdüren GÖREV gazetesi hergün faşistler ve MC iktidarının polisleri tarafından engelleniyor. Fakat bu engellemeler GÖREV'in emekçi yığınlara ulaşmasını önleyemiyor.

İskenderun'da, Antakya'da, Ankara'da GÖREV ve YÜRÜYÜŞ satan Türkiye İşçi Partililer yasalara aykırı olarak gözaltına alındılar. İstanbul'da ise Rami'de GÖREV gazetesi satan TİP'lilere MHP'liler saldırdı, bir arkadaşımız yaralandı. Arkadaşlarımızın ısrarlı şikayeti üzerine polis saldırganlardan birini yakalamak zorunda kaldı. Olaydan hemen sonra, çok kısa bir süre içinde 85 tane GÖREV satıldı. Bu, işçi ve emekçi halkımızın 2. MC iktidarına, onun destekçisi büyük sermayeye ve büyük toprak sahiplerine duyduğu nefretin bir göstergesidir.

TİP Genel Başkanı Behice Boran

"CHP güvenoyu alabilmek için sunduğu hükümet programıyla büyük burjuvazi tarafından teslim alındı."

"Fiyat artışlarıyla sermaye sınıfı daha zenginleşmekte, emekçi sınıflar daha yoksullaşmaktadır."

BORAN: "İVEDİ GÖREVİMİZ FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ"

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN'LA GAZETEMİZ İÇİN YAPTIĞIMIZ KONUŞMADA, BORAN İKİNCİ MC'NİN KURULUŞUNU HAZIRLAYAN KOŞULLARI DEĞERLENDİRDİ VE TÜRKİYE SOSYALİST HAREKETİNİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLERE İLİŞKİN GÖRÜŞLERİNİ BİLDİRDİ.

İkinci MC'nin kuruluşunu hazırlayan koşulları nasıl değererlendiriyorsunuz? CHP'nin tavrı konusundaki görüşleriniz nelerdir?

Seçim sonuçlarının hiç bir partiye tek başına iktidar olabilme imkanını vermemesi ve buna rağmen CHP'sinin tek başına azınlık iktidarı olmaya kalkışması 2. MC'nin kurulabilmesi yolunu açmıştır. Azınlık iktidarı parlamenter rejimlerde mümkün hükümet şekillerinden biridir; ama böyle bir hükümet kuruluşuna giden parti parlamentoya girmiş diğer bir parti veya partilerle oylamada kendisini desteklemeleri konusunda önceden anlaşmaya varır, gerekli desteği sağlar. Böyle bir anlaşma yapıp dışarıdan desteklemeyi sağlıyamadan CHP'nin azınlık iktidarı oluşturmaya gitmesinin sonuç vermeyeceği besbelliydi. "Ecevit koalisyon teklif etti de

(Devamı sayfa 4'de)

TİP Merkez Yönetim Kurulu toplandı

TİP Merkez Yönetim Kurulu Genel Başkan Boran'ın başkanlığında toplantı halinde

TİP İl Temsilcileri 28 Ağustos günü Ankara'da toplanıyor

MERKEZ YÖNETİM KURULU TOPLANTISINDA FAŞİZME KARŞI ETKİN BİR MÜCADELE VEREBİLMENİN KOŞULLARI İŞ VE EYLEM BİRLİĞİNİN ÖRGÜTLENMESİ KONUSU DA ELE ALINDI.

Geçtiğimiz Cumartesi-Pazar günleri T.İ.P. Merkez Yönetim Kurulu, Genel Merkez'de aylık toplantısını yaptı. Bu toplantıda Parti çalışmalarının muhtelif yönleri ve yaklaşan mahalli seçim hazırlıkları gözden geçirildi; bugünün güncel ivedi görevi olan, tüm yurtsever, demokrat güçlerin emperyalizme ve faşizme karşı işçi sınıfının sosyalist hareketi ile birlikte ve etkin bir mücadele verebilmesinin koşulları, bu mücadelede iş ve eylem birliğinin örgütlenmesi konusu özellikle ele alındı.

Konu ile ilgili olarak İl Temsilcilerinin 28 Ağustos Pazar günü Ankara'da toplantıya çağrılması kararlaştırıldı.

Elektrik kısıntısının temel nedeni tedbirsizlik değil, kapitalist düzen

Elektrikler yine kesiliyor. Hem gündüz, hem gece. Hem de artık büyük şehirlerde bile. Elektrik kesildikçe işler duruyor. Motorlar, çarklar dönmüyor. Fabrika bacaları tütmüyor. Zaten düşük olan üretim daha da düşüyor. Işık olmadığı için, sık sık elektrik kesildiği için iş kazaları artıyor. Evlerde yeniden ve bol bol mum, gaz lambası kullanılıyor.

Ve bütün bunların suçunu, 2. MC'nin Enerji Bakanı işçilere, teknik elemanlara yüklüyor. Tedbirsizlik, yetersizlik sonucu elektrik kesiliyor, diyor.

Yalan söylüyorlar. Elektriğin yokluğunun nedeni ne tedbirsizlik, ne yetersizlik. Ne de bu yokluğun suçu orada çalışan işçilerde, teknik elemanlarda.

Bütün suç düzende. Patronların, ağaların, işbirlikçilerin geri, çarpık kapitalist düzeninde.

Elektriğin sık sık kesilmesi tek sorun değil. Bugün yurdumuzda yaşayan 40 milyon insanın yarısı elektrikten yararlanamıyor. Hatta bir kısmı elektrik nedir bilmiyor. Büyük kentlerin kenar mahallelerinde, gecekondu bölgelerinde, birçok küçük belediyede elektrik yok. Kırsal kesimin büyük bir çoğunluğu elektriksiz. Yurdumuzda 65 bin yerleşme yeri, 40 bin muhtarlık var. Bunların ancak 10 bininde elektrik var. Yani halâ dörtte üçü elektriksiz.

Marmara, Ege, Akdeniz bölgeleri elektriğin çoğunu kullanırken Doğu Anadolu toplam enerjinin ancak yüzde üçünü, Güneydoğu Anadolu yüzde ikisini kullanıyor. Türkiye'nin en büyük enerji kaynakları Doğu'da, Güneydoğu'da iken, koca Keban barajı Doğu'da iken oraları enerjiden nasiplenemiyor.

Enerji yokluğundan parababaları da şikayetçi. Fabrikaları işlemiyor. Evleri zaman zaman aydınlanmıyor. Onlar da sorunu yaşıyorlar. Ama çıkış yolunu bulamıyorlar. Onların partileri iktidarda, onların adamları su başlarında. Ama yine çıkış yolu bulamıyorlar.

Bulamazlar. Çünkü onlar emperyalizmle içli dışlı. Ekonomileriyle, politikalarıyla ve enerji politikalarıyla içli dışlı. Emperyalizm, büyük tekeller ne isterse onlar onu yapıyor. Emperyalizm petrollü enerji diyor, onlar onu yapıyor. Ulusal çıkarlarımızı koruyan işçi ve emekçileri koruyan birşey yapmıyorlar.

Oysa Bütün sorunlarımız gibi enerji sorunu da çözülebilir. Ulusal çıkarlarımızı, işçi ve emekçileri gözeten bir enerji politikası ile yurdumuzun bütün köşeleri, bütün evleri elektriğe kavuşabilir. Fabrikalar durmadan çalışabilir, iş kazaları azalabilir. Yurdumuzun bütün çocukları mumda, gaz lambasında okumaktan kurtulabilir.

BAŞYAZI

Faşizme geçit yok

Yeni MC Hükümeti tekel zamlarıyla baklayı ağzından çıkardı. Ramazandan yararlanarak sessizce kabul ettirilmeye çalışılan bu zamları, çok daha önemli ve hayati maddelerde yenilerinin izleyeceği kuşkusuz. Şimdiden elektrik, demir, petrol ürünleri (gaz, benzin, likit gaz..) gibi maddelere yapılacak zamların kapıda beklediği gazete haberleri arasında. Bunlarla birlikte bütün temel ihtiyaç maddeleri fiyatlarının, şehir içi ve dışı taşıma ücretlerinin.. Bugünkü ile kıyaslanamıyacak ölçüde fırlaması imkânsız. Görünen köy kılavuz istemez.

Çarşıda pazarda, dolmuşta iş yerinde herkes birbirine soruyor; ne olacak bu işin sonu, buna nasıl dayanacağız diye. Hayat pahalılığı durmadan artıyor; geçim gün günden daha zorlaşıyor. Sendikaydı, grevdi, ek işti, fazla mesaiydi, derken uğraşa didine belki eskisinden birkaç kuruş fazla kazanıyoruz, ama paranın değeri o kadar düşmüş, fiyatlar o kadar yükselmiş ki, yine de elde avuçta birşey kalmıyor. Hatta aile bütçesini denkleştirebilmek için birçok konuda eskisinden daha fazla kısıntı yapmak gerekiyor. Kısacası yaşam düzeyimiz yükseleceğine düşüyor.

Diğer yandan siyasal nitelikli, dövme, yaralama, öldürme olayları, bombalar, patlamalar da eksileceğine durmadan artıyor. Bunlar, hani nerdeyse kanıksandı denecek biçimde gündelik gazetelerde sıradan haberler arasında yer almakta; eğer bir gün nasılsa hiçbir şiddet olayı olmayacak olsa, gazeteler büyük manşetler halinde "bugün hiçbir olay olmadı" diye yazacaklar. Bunlarla birlikte kıyımlar, sürgünler, devlet dairelerinin faşistleştirilmesi de iki MC arasındaki pek kısa süreden sonra yeniden bütün boyutlarıyla başladı. Enflasyon ve hayat pahalılığının tırmanışı ile faşizmin tırmanışı at başı beraber gidiyor.

Gerçekten bunlar birbirinden kopuk, birbirleriyle ilgisiz olaylar değil. Tam tersine aralarında derin bir ilişki var. Bakmayın "son Türk devletini yok etmek isteyen dış düşmanlar" edebiyatına, bunun söyleyenlerin kendileri de inanmıyorlar. Aslında çarpık kapitalizmin sık sık düştüğü dar boğazların birini yaşıyoruz; ve her zaman olduğu gibi bunun ceremesini işçi ve emekçi sınıflardan çıkarmak, onların gerçek gelir ve ücretlerini, milli gelirden aldıkları payı düşürerek aradaki farkı egemen sınıf burjuvaziye, sermaye çevrelerine aktarmak için buldukları bir çaredir enflasyon. Buna sessiz sedasız razı olmayacağımızı da bildiklerinden devleti kurtarma edebiyatı arkasında mevcut demokratik haklarımızı da elimizden almak, sesimizi boğmak istiyorlar. 12 Mart'ta böyle bir dönem yaşadık. Ama şunu unutmayalım ki, ne faşizm, ne de hayat pahalılığı alnımızın yazgısı değildir. Bizler, işçiler, emekçiler, demokratlar, yurtseverler olarak birleşip faşizmin karşısına dikildiğimiz ölçüde adım adım gerileyecekler, sonunda kaybedeceklerdir. Bu mücadeledeki her kazancımız, aynı zamanda çoluk çocuğumuzun rızkı için de kazanç olacaktır.

Bu bilinç ve kararlılıkla faşizmin karşısına birleşik örgütlü güç olarak dikilmek, faşizme geçit vermemek zorundayız.

Bunu yapmak zorundayız, ve de yapacağız.

Nihat SARGIN

MHP devlet kadrolarına faşist militanları dolduruyor...

İkinci MC'nin üç numaralı ortağı MHP, bir yandan kendi bakanlıkları, bir yandan da AP görünümlü bakanlıklar eliyle devlet kadrolarına faşist militanları yerleştirme harekatını sürdürüyor.

Gümrük Tekel Bakanlığı ile Sağlık ve Sosyal Yardım bakanlığının kadrolarına önümüzdeki günlerde geniş çapta atamalar yapılması beklenmektedir.

Birinci ve ikinci MC döneminde cepheci ortaklar eliyle talan edilen kadrolarla, sağlık kuruluşları ve gümrük tekel bakanlığı merkez ve taşra örgütleri MC'nin karargahları haline getirilmek isteniyor.

MC, işlediği suçlara her gün yeni suçlar ekliyor...

Bazı ülkelerde kişi başına kaç kilovatsaat elektrik düşüyor?

ÜLKELER	TÜKETİM
Türkiye	345
Yunanistan	1.589
İtalya	2.571
Macaristan	2.090
Bulgaristan	3.080

Tekel ürünleriyle başlayan zam dizisi., yeni "yıldırım" zamlarla sürecek, devalüasyonla noktalanacak

MC, Pahalılık demektir

Tekel ürünlerinde yüzde 25'den başlayıp, yüzde 150'ye kadar uzanan zam dizisi, çok sayıda yeni "yıldırım" zamla sürecek. İlk sırada ilaç, benzin, mazot, gaz, elektrik, kömür ve sümerbank ürünleri var.

Sıradaki zamlardan ilaçla ilgili olanı, MHP'li Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Cengiz Gökçek tarafından, istifçi ve karaborsacılara şimdiden duyurulmuş bulunuyor. Tıpkı, ülküdaşı Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak'ın yaptığı gibi.

Türkiye'de belli çevrelerde kaçınılmaz olarak kabul edilen zamlar, gerçekte dışa bağımlı kapitalist düzenin sonucudur. Kapitalizmin yaşayabilmesi için kredi muslukları hesapsızca açılmakta, para matbaaları durmaksızın çalıştırılmakta ve kamu kesimi çıkar çevreleri için bir "sağmal inek" rolü oynamaktadır. MC ortaklığının başlattığı zamlar, bugünkü tıkanıklığa geçici bir çözüm bulmak için, köylü ve memurlara kesilen faturanın bedeli olmaktadır.

Zamlarla birlikte, yüksek gelir gruplarının vergilendirilmemesi, karaborsa ve istifçilerin denetlenmesinin dahi akla gelmemesi bütün yükün gene dar gelirli sınıf ve tabakaların üzerine yıkılacağını göstermektedir.

TEKEL MADDELERİNE YAPILAN ZAMLAR

	Eski fiyat	Zamlı fiyat
Bafra	2.25	3.50
Birinci	1.50	2.50
Samsun	7.50	10.00
Maltepe	7.50	10.00
Y.Rakı (35 cl)	20.00	40.00
Y.Rakı (70 cl)	40.00	70.00
Votka (35 cl)	20.00	35.00
İspirto	5.00	10.00
Konyak	12.50	30.00

ÇARK

GREV OKULU

Grev işçilerin en etkili ekonomik mücadele silahıdır. Yerinde ve zamanında kullanıldığında, alınacak ücret artışları günlük yaşama şartlarını bir süre için düzeltebilir. Ama bu hiç bir zaman uzun sürmez. Ücretli emeğin sömürüsüne dayanan kapitalist düzende patronlar, fiyatları artırarak verdiklerinden de fazlasını geri alırlar, yoksulluk günden güne artar.

Düzenin işleyişi, patronların gerçek yüzü ve işçi sınıfının birlikten doğan gücü, en iyi grevlerde anlaşılır. Bölge çalışma müdürlüklerinin, mahkemelerin, güvenlik kuvvetlerinin, hükümetin kimden yana olduğu, nasıl çalıştığı en açık bir biçimde grevde görülür. Her hakkın söke söke alınacağı grevlerde anlaşılır... İleri her adımın can pahasına, evdeki ekmek pahasına atıldığı orda öğrenilir.

Bu nedenle grev bir okuldur.

Grev, aynı zamanda işçi sınıfının eylem birliğinin yaşandığı bir süreçtir. Grevde birlikten doğan kuvvet ve kazanımlar açıkça görülür, eylem birliğinin gerçekleşmesi, gelişmesi için atılabilecek adımlar, ekonomik-sendikal mücadelenin gerekliliği, ama yetmezliği de grevde öğrenilir.

Asıl olan siyasi mücadeledir. Yani işçiler ve emekçiler kendi partilerinde örgütlenip iktidar mücadelesi vermedikçe, kendileri yöneten sınıf olmadıkça sömürü bitmez. Hep böyle olmuştur. Grevle elde edilen haklar kısa zamanda patronlarca geri alındıkça bu daha iyi anlaşılır.

Grevde işçi sınıfı için gerçek kurtuluşun ancak iktidar olmakla sağlanacağı öğrenilir. İktidar için mücadele, siyasal mücadele bilinci, işçi sınıfının beyninde ve yüreğinde büyür. Ekonomik mücadele sürecinde, grev içinde işçi sınıfının siyasal mücadele bilinci yeşerir.

Bu nedenle grev bir okuldur.

Ülkemizde, işçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu için bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi Türkiye İşçi Partisi öncülüğünde verilmektedir. Türkiye İşçi Partililer grevi önemli bir mücadele alanı olarak görür. O yüzden grevlerde işçileri parababalarına satan ya da grevlerin politik yanını yok sayan görüşlerle mücadele ederler.

Çünkü grev bir okuldur ve işçi sınıfımızı önemli sınavlar beklemektedir.

Sınavlara ciddiyetle hazırlanmak gerekir.

GÖREV

Maden–İş üyeleri yılmayacak. Nereden ve kimden gelirse gelsin, ilerici sendikal harekete ve onun ilkelerine yönelecek her türlü saldırıya karşı duracak.

Yaşasın dayanışma!..

PARSAN İŞÇİLERİ: "Hakkımızı alana kadar bekleyeceğiz. Ölsek gene dimdik bekleyeceğiz." Gelecek günlere inanç, bilinç ve disiplin günden güne pekişiyor grev yerlerinde.

HAYMAK İŞÇİLERİ: "Akılları sıra Maden-İş'i, DİSK'i zor durumda bırakacaklar, çökertecekler. Yağma yok, kolayına gelmedik bu günlere. Ne yapıp edip başaracağız."

MESS GREVCİLERİ HAYKIRIYOR: 76 YIL DA OLSA YILMAYACAĞIZ

İstanbul'un en önemli sanayi bölgelerinden biridir Kartal. Fabrikaları, irili ufaklı atölyeleriyle gece gündüz, durmadan dinlenmeden çarklar döner, çekiçler vurulur, dumanlar savrulur. Gece vardiyaları başlarken, Kartal gecekondularında gün yorgunu işçiler uykuya çekilirler. Huzursuz bir uykudur bu. Huzursuz bir uykudur ama "dünyayı yaratanların" huzursuzluğudur. Ve bir gün elbet bitecektir.

76. gün. Simko'da grev sözcüsüyle konuşuyoruz. Daha doğrusu biz dinliyoruz. "16 yıldır aidat ödüyorum sendikama. Böyle günler için elbette. Zor durumdayız doğrusu çoluk çocuk. Kira mı dersin, yiyecek mi önümüz kış, kömür mü dersin. Ama görüyorsun, hep burdayız, çadırımızın başında, nöbetimizi aksatmıyoruz. Moralimiz iyi, daha iyi olacak." Bir başka Simko işçisi devam ediyor söze: "Ben de öyle, zorluk aynı zorluk. Grev bitse ne değişecek, bir elimizle aldığımızı öbürüyle vereceğiz. Hep yoksulluk, yokluk. Ama ne demişler, dünyada aç mezarı yoktur. Yanlış anlama, nasıl olsa iki lokma birşey bulur gene yaşarız demiyorum. Emeğimizin hakkını alacağız diyorum, alana kadar bekliyeceğiz grevi. Ölsek gene dimdik bekleyeceğiz."

Gelecek günlere inanç, bilinç ve disiplin günden güne pekişiyor grev yerlerinde.

YAŞASIN DAYANIŞMA

Bölgedeki bütün grev yerlerini dolaşmak istiyoruz bugün. Ama mümkün değil. Saatlerce oturuyoruz gittiğimiz yerlerde. MESS'i konuşuyoruz, madeni eşya tekellerini, hangi fabrikanın kime ait olduğunu, hangi holding'e bağlı olduğunu, aynı işkolunda aynı holding'in daha kaç fabrikası olduğunu, 2. MC'nin kuruluşunu. Zorlu bir tablo çıkıyor karşımıza. Hepimiz farkındayız bunun. Ama mücadelenin yollarını biliyoruz.

GÖREV gazetesi adına geldiğimizi söylüyoruz. Önce el sıkışmalar, çaylar, derken sohbet başlıyor. Dertleşiyoruz, söyleşiyoruz: "İşveren kendi bilir, laf olsun diye çıkmadık greve. Sonuna kadar dayanacağız. Onların MESS'i varsa bizim de Maden-İş'imiz var. Akılları sıra Maden-İş'i, DİSK'i zor durumda bırakacaklar, çökertecekler. Yağma yok, kolayına gelmedik bu günlere. Ne yapıp edip başaracağız."

Önemli günler yaşıyor işçi sınıfımız. Yaşadığı günlerin önemini biliyor. Mess grevlerinin yalnızca madeni eşya işkolunu değil, diğer tüm işkollarında çalışan işçileri de yakından ilgilendirdiğini biliyor. İşçi sınıfımızın ilerici sendikal hareketine indirilmek istenen darbenin nelere malolacağını biliyor. Memsan, Haymak Parsan ve diğer işyerlerinde hep bu sorunlar konuşuluyor.

GREV OKULU

Grev bir savaş okulu. Savaş yeri değil ama bir savaş okulu. "Greve çıkmadan önce aklıma bile gelmeyen bir sürü şey vardı" diye itiraf ediyor genç bir işçi. "İşten çıkınca doğru mahallaye. Hiç bir ortak yanım yoktu sanki bizim arkadaşlarla, öyle sanıyordum yani. Sendika mendika umurumda değildi." Bakıyoruz gözlerinin içi gülüyor. Gururla bakıyor arkadaşlarına.

Akşam olacak nerdeyse. Parsan'ı da arkamızda bırakıyoruz. Bir saat sonra nöbet değişecek.

YILMAK YOK

Bir günlük ziyaretlerden sonra kulağımızda hep aynı söz yankılanıyor: Yılmak Yok Evet Maden-İş üyeleri yılmayacak. Nereden ve kimden gelirse gelsin, ilerici sendikal harekete ve onun ilkelerine yönelecek her türlü saldırıya karşı duracak ve onu koruyacak olanlar işçilerdir, Maden-İş'in bilinçli üyeleridir.

Zorlu günler yaşıyor Mess grevcileri. Çok önemli günler yaşıyor. Düşmanını tanıdı, tanıyor. MESS'i de yazdı bir kenara, aklının bir köşesine. Elbet günü gelecek. O huzursuzluk bitecek, dünyayı yaratmanın, üretmenin gururuyla gidip gelecek fabrikasına. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi kesinlikle başarıya ulaşacak.

öğretmenler işçi sınıfının yanında

TÖB-DER Kartal Şubesi, Kartal yöresindeki grevci işçiler yararına bir dayanışma gecesi düzenledi. "Grevdeki Metal İşçileriyle Dayanışma Gecesi'ne Genco Erkal, Demirtaş Ceyhun, Rahmi Saltuk, Şükran Kurdakul, Yusuf Ziya Bahadınlı, İşçi Kültür Derneği Korosu ve folklor grubu ile halk ozanları katılıyor. 27 Ağustos Cumartesi akşamı Kartal Belediye Halk Plajında yapılacak gecenin tüm geliri grevcilere... Şu sıralarda Kartal'da yoğun bir çalışma var. Sosyalistler, ilericiler, TÖB-DER'li öğretmenler, memurlar, teknik elemanlar, gençler grevci işçilerle elele. Dört bir yana yüzlerce bilet dağıtılıyor, gece duyruluyor. Kardeşçe dayanışmanın en güzel bir örneği bu. Hiç bitmeyecek bir örneği.

Gece için hazırlanan davetiye

GEÇTİĞİMİZ 15 GÜNDE DÜNYADA NELER OLDU?

Emperyalizm tepeden tırnağa silahlanıyor

AMERİKA, BATI ALMANYA, İNGİLTERE, JAPONYA, FRANSA, İTALYA GİBİ DEVLETLER SOSYALİZMİN GELİŞMESİNİ DURDURABİLMEK İÇİN YÜZ MİLYARLARCA LİRA HARCIYOR, ATOM BOMBASINDAN DA GÜÇLÜ YENİ SİLAHLAR YAPIYORLAR.

●

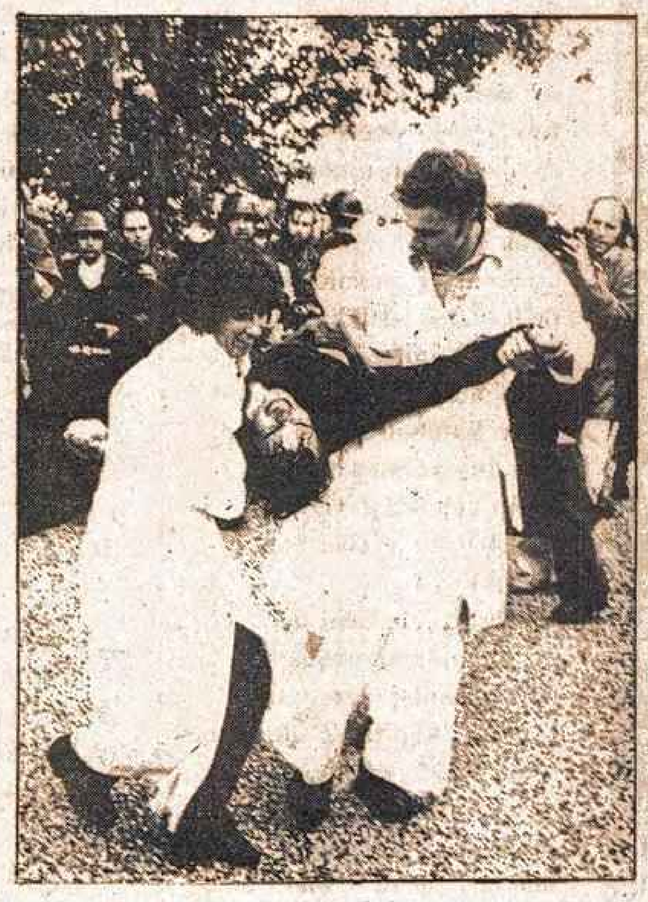
Emperyalizm dişine kadar silahlanmaya devam ediyor. Amerika, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, Japonya, İtalya gibi devletler, sosyalizmin gelişmesini durdurabilmek için her yıl yüzmilyarlarca lirayı silah haline çeviriyorlar. Bu devletler, son zamanlarda, atom bombasından kat kat güçlü yeni silahlar yapabilmek için seferber oldular. Bu silahları yapacak fabrikaları, tesisleri kuruyorlar. Böyle tesislere "nükleer santral" adı veriliyor. "Nükleer santral" adını hergün duymaya başladık.

Emperyalizm bu korkunç savaş hazırlığını sürdürürken, o ülkelerin işçileri, emekçileri, ilericileri de boş durmuyorlar. Dünyanın yeniden ateşe yuvarlanmasına karşı direniyorlar, elele veriyorlar. Örneğin Fransa'daki gerici iktidarın ülkede yeni "nükleer santral" ler kurma kararına karşı, binlerce işçi, emekçi, genç protesto gösterileri düzenledi. Yukardaki resimde bu gösterilerden biri görülüyor.

Bu gösteride bir gösterici polis tarafından öldürüldü, yüzlercesi yaralandı. Bu da, büyük sermayenin gerici iktidarlarının, dünyanın heryerinde, sömürüyü sürdürebilmek için ellerini kana bulamaktan çekinmediklerini göstermiyor mu?

Fransız halkı silah fabrikalarına hayır diyor.

Bir yaralı hastaneye taşınıyor

Amerikan çelik sanayiinde 18 yıldır ilk grev

Amerika'da çelik sanayiinde 18 yıldır ilk grev geçenlerde gerçekleşti. Emperyalist Amerikan ekonomisinin atardamarlarından biri olan bu işkolunda grevler, uzun zamandan beri, patronların daleveraları, sarı sendikacıların oyunları ve hükümetin tehditleriyle engellenebilmişti. Fakat iki hafta önce Amerika'lı işçiler, sınıf çıkarlarına sahip çıkarak sendikalarını grev kararı almaya zorladılar. Grev birçok yerde hayatı felce uğrattı, patronlara işçi sınıfının gücünü gösterdi. Çelik sanayi işçilerinin, asgari ücretlerini garanti etmek gibi en doğal hakları için giriştikleri grevi, tekelci parababaları "yasalara aykırı" ilan etmeye kalktılar. Fakat bu tehditler sökmedi, grev kararlı olarak sürdürüldü.

360 İŞÇİNİN ÇALIŞTIĞI FABRİKADA İŞÇİLERİN HEMEN TÜMÜ BAĞIMSIZ OTOMOBİL-İŞ SENDİKASI ÜYESİ. İŞÇİLER BÖLGENİN EN UZUN GREVİNİ BAŞARIYLA SÜRDÜRÜYOR.

Çelik Montaj işçileri MESS'e karşı 150 gündür grevde

●

Çelik Montaj işçileri "istediklerimizi alana kadar beklemeye kararlıyız" diyor. Sendika temsilcisi Rıza Çinkaya ise (solda) Mess'e karşı mücadelenin mutlaka başarıya ulaşacağını söylüyor.

●

Çelik Montaj, Anadolu Endüstri Holding'e ait bir fabrika. Kartal'da kurulu ve 360 işçi çalıştırıyor. İşçilerin hemen hemen tümü bağımsız Otomobil-İş sendikası üyesi. Patronun sendikası ise MESS. Çelik Montaj'da 150 gündür grev var ve Madeni Eşya Sanayi işkolunda bölgenin en uzun grevi.

"MESS'le hiç bir konuda anlaşma sağlanamadı" diyor Rıza Çinkaya. "Ne ücret, ne kıdem tazminatı hiç bir teklifimiz kabul edilmedi, bunun üzerine greve çıktık. Bizim 150 gün önceki isteklerimiz çoktan bugünün şartlarının gerisinde kaldı. İsteklerimizi alana kadar beklemeye kararlıyız." İşyeri temsilcisi Rıza Çinkaya daha sonra Mess'e karşı mücadelenin artık bir prensip sorunu olduğunu ve bunlardan geri dönmenin söz konusu olmayacağını belirtiyor.

Madeni eşya işkolunun bölgedeki bu en uzun grevinden, Çelik Montaj işçilerinden, MESS'e karşı mücadele eden Maden-İş üyelerine bir mesaj var. Diyorlar ki: "Bugüne dek dayanışmamızı, başarı dileklerimizi iletemedik. İşçi sınıfının birliği ve kardeşliğinin bir gereği olduğu halde böyle bir ortam yaratılmadı, grevlerinizi ziyaret edemedik. Oysa mücadelemiz birdir ve başarıya ulaşacaktır. Bu yoldaki engeller birgün mutlaka aşılacaktır. İçten dileklerimizi iletiriz."

Çelik montaj işçileri kararlı ve bilinçli mücadeleleriyle Mess'i aşmayı bileceklerdir.

Türkiye'deki bölgesel dengesizliğin bir başka görüntüsü:

İSTANBUL'DA 588, HAKKARİ'DE İSE 9 BİN KİŞİYE BİR DOKTOR DÜŞÜYOR

YETERSİZLİK SADECE PERSONEL EKSİKLİĞİNDEN İLERİ GELMİYOR. HASTANELERDEKİ KEŞMEKEŞ VE İLGİSİZLİK HASTAYI DAHA DA HASTA YAPIYOR.

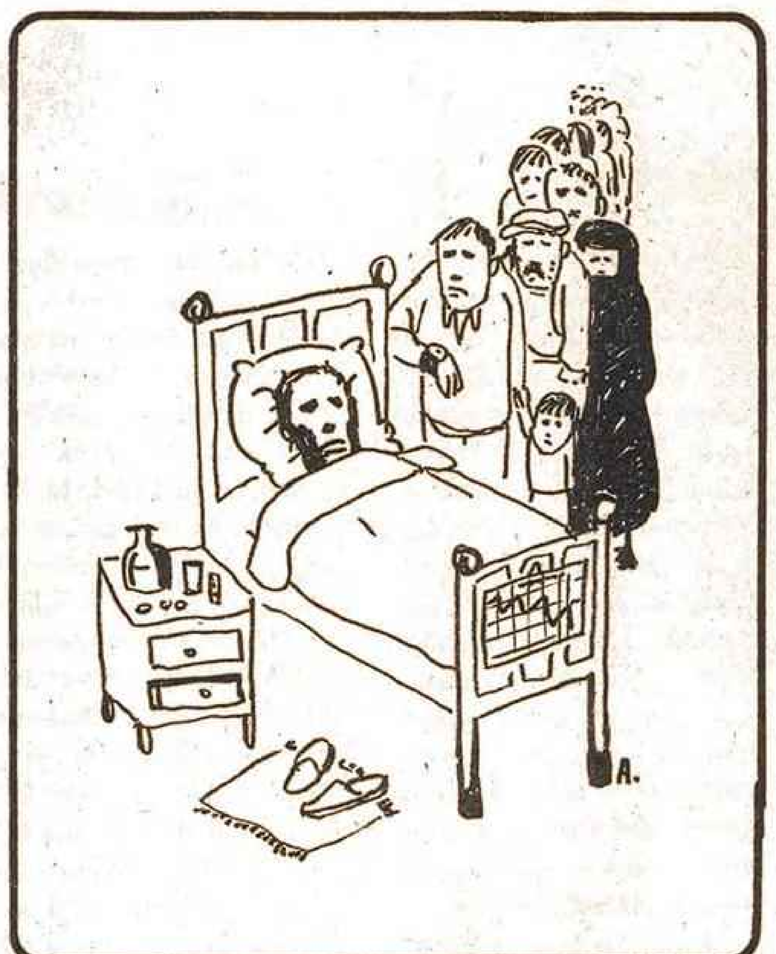
Son günlerde ortaya çıkan ilaç sıkıntısı mevcut sağlık sorunlarına eklenince, halk sağlığını had safhada tehdit eder duruma geldi. Bu güne kadar hiç bir hükümet tarafından ciddi bir biçimde ele alınmayan sağlık sorununun cezasını yine emekçi halkımız ve dar gelirli yurttaşlar çekiyor. Sağlık politikasının neticesini rakamlara döktüğümüzde ortaya çıkan tablo gerçekten çok korkunç. Ülkemizde iki bin kişiye bir doktor ve 500 kişiye bir yatak düşmekte. Bu rakamların bölgelere göre dağılımı ise büyük dengesizlikleri açığa vuruyor. Örneğin İstanbul, Kırklareli ve Tekirdağ'da 588 kişiye bir doktor düşerken, Bitlis, Hakkari, Muş, Van, Adıyaman, Bingöl, Elazığ, Malatya, Tunceli, Kayseri, Sivas ve Tokat illerinde 23 bin 374 kişiye 3 doktor düşmekte, yani 8000 kişiye bir doktor düşmekte.

Buna bağlı olarak hastahane, diğer sağlık kurumları ve personelin yetersizliği de aynı durumda. Türkiye'de bugün 493 hastahane ve 306 sağlık merkezi var. Yani toplam 799 yataklı sağlık kurumu. Ayrıca ayakta tedavi yapılan 5 626 yataksız sağlık kurumu mevcut. Fakat bu mevcut ihtiyacı karşılamaktan çok uzak. Rakamları anlamak için gelişmiş ülkelerle bir karşılaştırma, durumu daha iyi gösteriyor. Sovyetler Birliğinde 107 kişiye bir yatak, 433 kişiye bir doktor, Bulgaristan'da 90 kişiye bir yatak, 560 kişiye bir doktor düşmekte.

Kapitalist düzenin adaletsizliği, insana değer vermeyişi, sağlık alanında da ortaya çıkıyor. Yetersizlikler sadece personel ve teknik düzeyde kalmıyor. Hastanelerdeki keşmekeş, ve ilgisizlik, bir hastayı daha da hasta yapma ölçüsüne varıyor. SSK hastanelerinde 100 hastaya bir günde bakan bir doktor kimseyi tedavi edemez. Ancak reçete yazıp hastayı başından savabilir.

Bu durum doktor ve sağlık personelini, hastayla karşıkarşıya bırakıyor. Oysa sorunun çözümü doktorun iyi niyetinde değildir.

Sağlık konusunu devlet ele almalı ve insan hayatını ticari bir kazanç vesilesi olmaktan kurtarmalıdır. Ticari amaçlı özel sağlık girişimleri yasaklanmalı, devlet sağlık konusunda bütün gereksinimleri sağlamalıdır. Halkın ihtiyacına cevap verecek, sağlık personeli yetiştirilmelidir. Bütün bölgelere ve nüfus dağılımına uygun biçimde sağlık kurumları yaygınlaştırılmalıdır. Tüm sağlık hizmetleri ücretsiz olmalı ve herkes bundan eşit olarak yararlanabilmelidir. İnsanları sadece hastalandıkları zaman değil, sağlıklı iken de, sağlık bakımından kontrol etmek gerekir. Koruyucu sağlık hizmetlerine önem verilmeli, bu konuda bütün tedbirler alınmalıdır.

Sosyalist ülkelerde insan sağlığına önem verilir

BULGARİSTAN'DA 90 KİŞİYE, SOVYETLERDE 107 KİŞİYE BİR YATAK DÜŞERKEN TÜRKİYE'DE 500 KİŞİYE BİR YATAK DÜŞÜYOR

Kapitalizm insan hayatına ne kadar az önem veriyorsa, sosyalizm de o kadar çok önem veriyor. Sosyalist toplum düzeni insanlarının, hastalanmadan, sağlıklı yaşam sürdürmeleri için gerekli bütün tedbirleri almış ve almakta. Sağlık hizmetlerindeki nüfusa göre oranlama bunu açık biçimde ortaya koyuyor. Örneğin Bulgaristan'da 90 kişiye, Sovyetler Birliği'nde 107 kişiye bir yatak düşerken Türkiye'de bu rakkam 500. Bu farklar diğer sağlık hizmetlerinde de aşağı yukarı aynı durumda. Ayrıca sosyalist ülkelerde tüm sağlık hizmetleri ücretsiz olarak görülmekte. İnsanların sağlıklarının korunması için geniş bir örgütleme gerçekleştirilmiştir. Daha küçük yaşlarda herkes sağlık kontrolüne tabi tutulmakta ve ömrünün sonuna kadar sürmektedir.

İlaç tekellerinin olmadığı sosyalist ülkelerde, ilaç sorunu ve sömürüsü diye de bir şey yoktur. Bütün bu ihtiyaç maddeleri devlet tarafından karşılanır. Bunun neticesi olarak da sosyalist ülkeler, hastalananların yeniden sağlıklarına kavuşmaları bakımından diğer ülkelere göre en yüksek oranı oluşturmaktadırlar.

Doktor başına düşen nüfus

BÖLGE	Doktor başına düşen nüfus
İstanbul, Edirne, Kırklareli, Tekirdağ	588
Bolu, Kocaeli, Sakarya, Zonguldak	3658
Ankara, Çankırı Yozgat, Nevşehir, Kastamonu, Kırşehir	822
Bitliş, Hakkari, Muş, Van	9009

Yatak başına düşen nüfus

Şehir	Bir yatağa düşen nüfus
Adıyaman	2161
Ağrı	2251
Amasya	766
Bingöl	1742
Gümüşhane	1510
Hakkari	2104
Kırşehir	1406
Kocaeli	735
K.Maraş	2000
Mardin	1960
Muş	1201
Sinop	1333

İstanbul'da tifo salgını var!

Açık kanalizasyonlar ve çöplükler gecekondularda yaşayan çocukların başlıca oyun alanı. Bu nedenle en kolay onlar hasta oluyor. Burada, neşe içinde başlayan oyun en azından bir hastalık hatta ölümle sona erebiliyor

Gecekondularda salgın hastalıklar yaygınlaşıyor

Yetkililer alınan tedbirleri sıralaya dursunlar geçtiğimiz hafta başında Kocasinan'da bir kız çocuğu tifodan öldü

Köylerde kasabalarda geçimlerini sürdüremiyen halkın özellikle büyük şehirlere göçleri durmaksızın devam ediyor. Şehirlere göç edenleri işsizlik, açlık ve sefalet bekliyor. Nerede iş bulurlarsa, hangi koşullarda olursa olsun çalışıp ekmeklerini kazanmak ve başlarını sokacak bir ev temin etmek bu insanların tek amacı.

Barınma ihtiyaçlarını gecekondu denilen, sağlık koşullarına kesinlikle uygun olmayan, suyu, kanalizasyonu, yolu bulunmayan konutlarla karşılamaya çalışıyorlar. Son yirmi yılda bu tür konutların sayısı tüm Türkiye'de neredeyse bir milyona yaklaşıyor. Gecekonduların oldukça geniş bir alana dağıldığı kentlerimizden biri de İstanbul.

İstanbul'un gecekondu semtlerinde pislik, sefalet ve hastalık, kol geziyor. Ne zaman bir salgınhastalık olsa Beyoğlu, Şişli, Osmanbey, Bebek, Moda gibi zengin semtlerde değil, bu sefalet mahallelerinde çıkıyor. Bakırköy çevresi gecekondu semtlerinin yaygın olarak bulunduğu bir bölge. Bakırköy'de Koca Sinan Mahallesinde son günlerde salgın hastalık kol geziyor. Yöredeki suların yetersizliği, çözümlenemiyen çöp, kanalizasyon sorunları arkasından tifoyu getirdi.

Tifo yalnızca Koca Sinan Mahallesinde değil çevredeki Soğanlı ve Cumhuriyet Mahallelerinde etkisini daha şiddetli olarak sürdürüyor. Çevrede görüldükten nice sonra tedbirlerin alınmaya başlandığı bu bölgede Tifo aşısı çalışmaları sürerken tifo kuşkusu taşıyan hastaların sayısı da gün geçtikçe çoğalıyor.

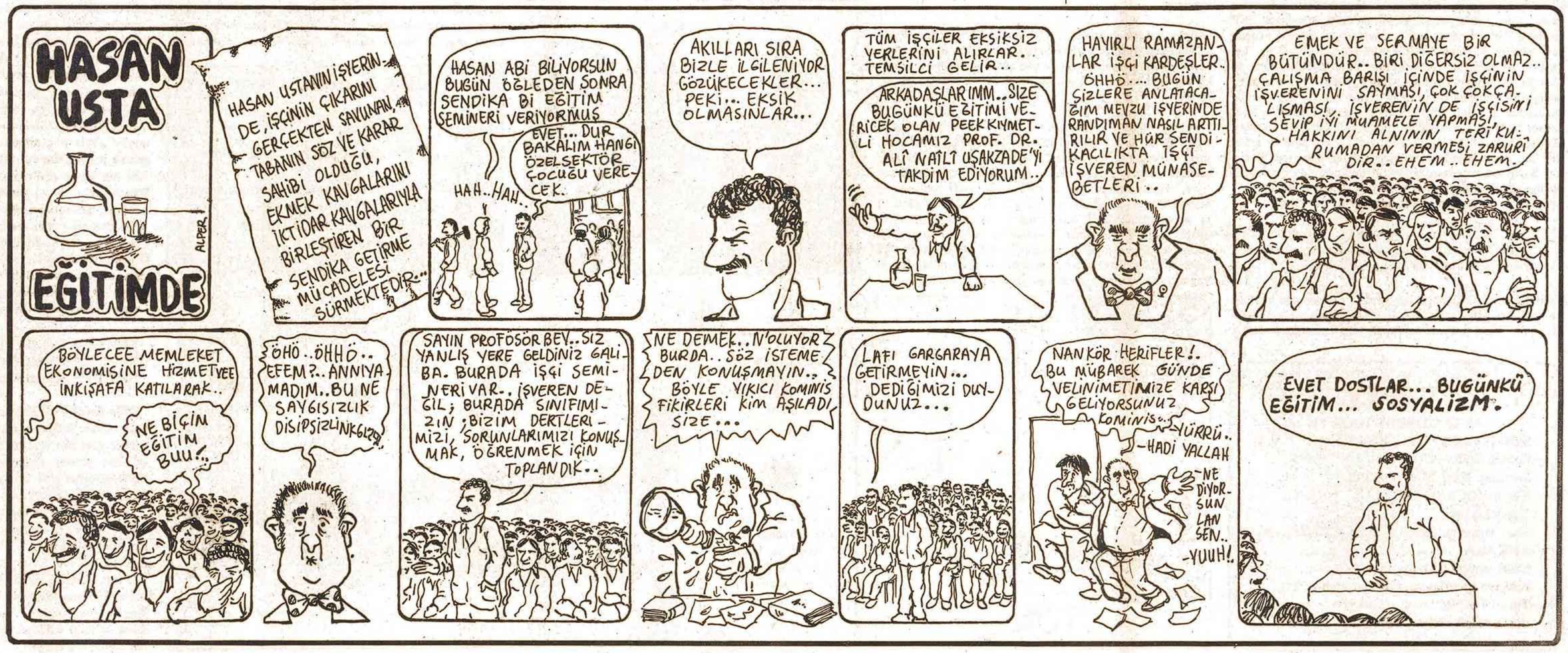
Hastalığın hüküm sürdüğü bu bölgede yoğun bir sefalet kendini gösteriyor. Eli yüzü kirli çocukların bir bölümü su birikintilerinde bir bölümü de çöplüklerde oynuyor. Anneler bu durumda çaresiz kalmış. Hem çevrenin pisliğinden hem de salgını önleme çalışmalarının yetersizliğinden yakınıyorlar. Örneğin aşı uygulamalarına değinen anneler "iğneyi birinden çıkarıp öbürüne vuruyorlar, gerekli ihtimamı göstermiyorlar" şeklinde konuşuyorlar.

Gelip geçici tedbirlerle salgın hastalıkların önlenmesi imkansızdır. Hafta başında Kocasinan'da 15 yaşında bir kız çocuğu tifodan öldü. Ölü sayısı daha da yüksek olabilirdi. Gecekondularda yaşayan emekçi halk şimdi endişe içinde hastalarını bekliyor. Köklü tedbirler alınmadıkça, gecekondu semtlerinin yaşam koşulları düzeltilmedikçe salgınların önü alınamaz.

BİR YORUM
Sağlık sorunu nasıl çözülür?

Türkiye'de sağlık sorunu hiç bir zaman çözülemedi. Çözülemeyecek bir sorun değil. Ama bu işe para ayırmak istemiyor iktidarlar. Bu nedenle halkımızın büyük bir çoğunluğu gerek sağlık hizmetlerinin yetersizliği, gerekse özel vurguncularından dolayı ecel terleri dökmeye başlamadan hekimin karşısına çıkmıyor. Çıkamıyor. Derdinin orada bitmeyeceğini biliyor. Bundan sonra ilaç gerekli olacak. Bunu nasıl alacak? İlaç fabrikatörleri, tekeller, mallarını satabileceklerinden emin, alabildiğine yükseltiyorlar ilaç fiyatlarını. Ama bu nereye kadar böyle gider. Bu iş nasıl çözülecek?

Birincisi, ilaç fabrikaları kamulaştırılmalı; ikincisi, hekimlik tüm ülke çapında sosyalleştirilmeli, üçüncüsü, sağlık hizmetleri ücretsiz görülmeli, her türlü sağlık hizmeti devlet tarafından yapılmalıdır. Buna bağlı olarak gerekli sağlık personeli açığı biran önce kapatılmalı, sadece pahalı ve uzun zaman isteyen tıp öğreniminin yanı sıra ihtiyacı karşılayacak sağlık görevlileri yetiştirilmelidir. Son olarak sosyal sigortalar uygulamasının tüm çalışanları, özellikle köylüleri de kapsayacak bir biçimde işlerliğe kavuşturulması gerekmektedir. Sosyal sigortaların yönetimine, çalışanlar etkin bir biçimde katılmalıdırlar.

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN
GÖREV

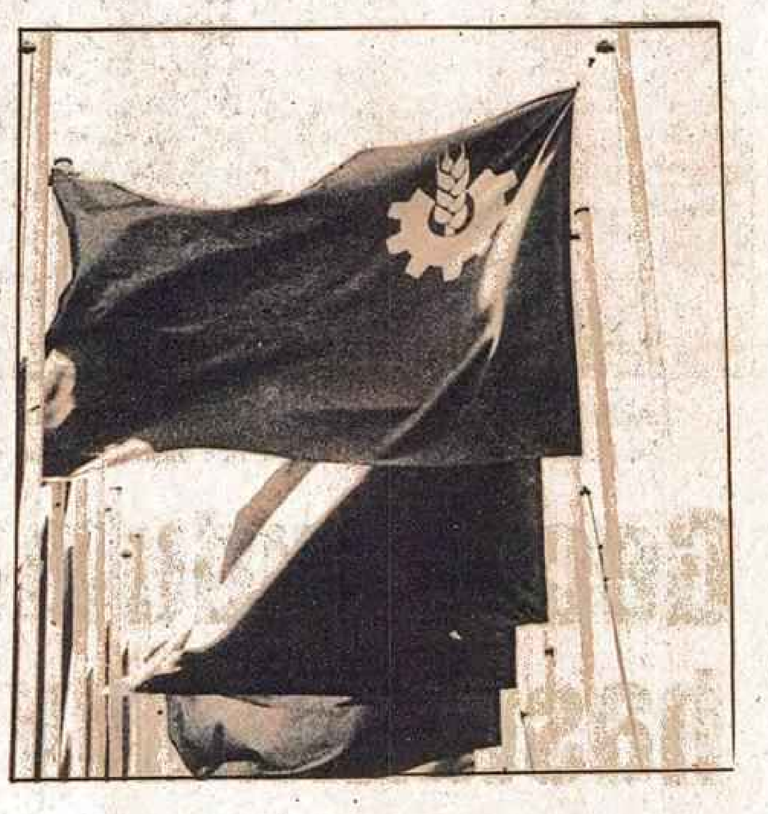
BORAN: 'GÖREVİMİZ FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ'

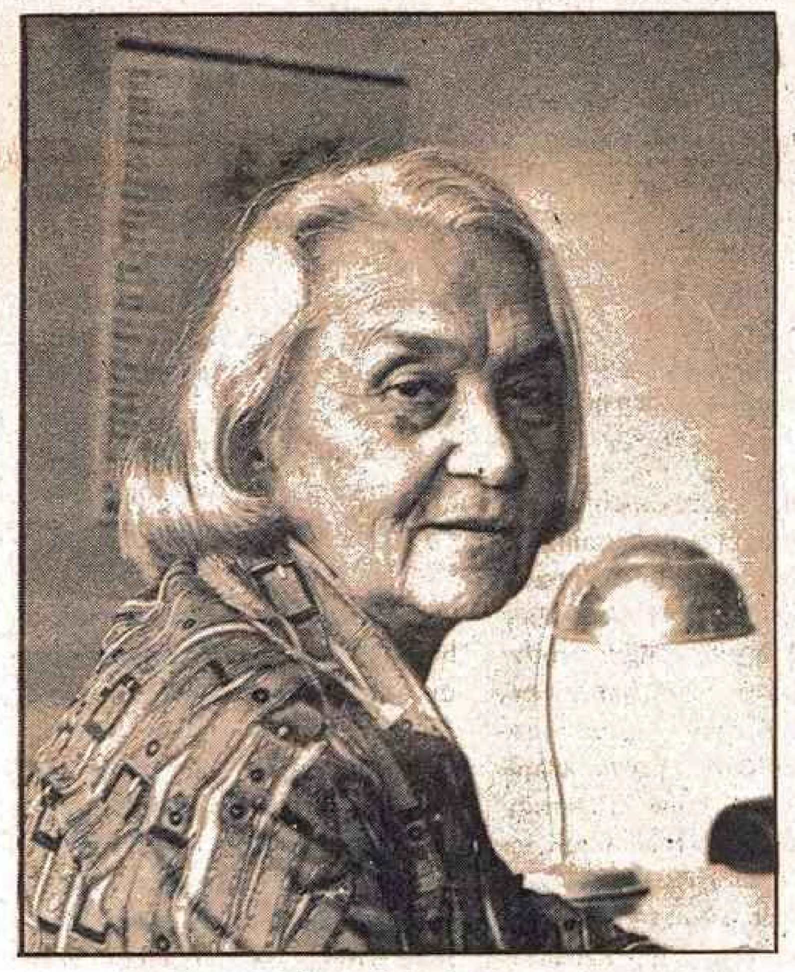
"MHP'NİN BARIŞ ÇAĞRILARI, 'HUKUK DEVLETİ' NUTUKLARI, ŞİDDETLENEN SALDIRILARI, CİNAYETLERİ PERDELEMEK, DİKKATLERİ BU OLAYLARDAN BAŞKA YÖNE ÇEKEBİLMEK, SUÇU KENDİ ÜZERİNDEN ATABİLMEK İÇİNDİR."

(Baştarafı sayfa 1'de)

Erbakan kabul etmedi" gibi mazeretler geçerli değildir. "Sol bir parti, sağcı bir partiyle koalisyona gitmedi diye eleştirilemez" gibi soyut savunular da geçerli değildir. Tek başına iktidar olabilme düşünce ve niyetiyle gidilip de söz arasında koalisyon fikrini ileri sürmek, ciddi bir koalisyon girişiminin davranışı değildir. Hele güvenoyu alamayıp hükümetten düştükten sonra, Demirel ve diğer iki partinin başkanları 2. MC'yi oluşturma işine canla başla girişmişken, CHP-AP koalisyonunu önermek, MHP ile siyasal flörte girmek ciddiyetten yoksun davranışlardır. Ciddiyetsizliğin de ötesinde, emekçi halk kitleleri ve demokrasinin geleceği açısından tehlikeli girişimlerdir.

CHP'nin iktidar olamayışı ve 2. MC'nin oluşturulması konusunda Ecevit ve CHP'nin "hataları", Demirel'in "becerikliliği" ve "hesap adamı" oluşu üzerinde ileri geri çok şey söylendi. Partilerin ve liderlerin tutum ve davranışı elbette önemlidir ve etkilidir. Ama temelde belirleyici unsur sınıfsal güçlerdir. Büyük sermaye sınıfı burjuvazi ilk ağızda CHP'den yana bir görünüm vermiştir, ama şimdi açıkça anlaşılmıştır ki, büyük burjuvazi aslında CHP lehine kesin ve mutlak bir tercih yapmış değildir. Gücünü koruyan bir kesimi MC yanlısı olmayı sürdürmüştür; önemli bir başka kesimi ise bir CHP iktidarını ancak "uygun" görebilecek kadar CHP'yi tutmuştur. Büyük burjuvazi için CHP "İkinci tercih" olmaya devam etmiştir. Ayrıca büyük burjuvazinin temsilcileri 2. MC'nin oluşturulmasına hiç karşı çıkmadılar, oluşturulduktan sonra da "memnuniyetlerini" belirtmekten geri durmadılar.

Şimdi, büyük burjuvazinin önde gelen kimi temsilcilerinin seçimlerden sonra CHP iktidarından yanaymışlar gibi bir görünüm ve izlenim yaratmaları acaba hesaplı bir davranış mıydı, sorusu akla geliyor. Böyle bir hava yaratılarak CHP bugünkü Türkiye şartlarında gerçekleşmesi mümkün olmayan "azınlık hükümeti" denemesine itildi; sonuçta da "beceriksiz ve başarısız" olma durumuna düşürüldü. Daha da önemlisi, güvenoyu alabilmek için sunduğu hükümet programıyla CHP büyük burjuvazice teslim alındı. CHP, AP ile koalisyona sokulup törpülenmesine gerek kalmadan kolu kanadı budanmış, hizaya getirilmiş oldu. Bir CHP iktidarı olasılığı konusunda büyük burjuvazinin içi rahattır artık. CHP'nin, hiç değilse uzunca bir süre için, hesabı görülmüştür. Büyük burjuvazinin böyle bir hesap içinde davranmış olabileceği ihtimali elbette CHP'yi kitlelere ve demokratik gelişmeye ters düşen politikasında mazur göstermez.

Devlet kadrolarının faşistleştirilmesi işleminin hızlandığı bu dönemde MHP'nin barış çağrılarını ve şirin gösterilme çabalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Faşist akımlar ve örgütler her yerde ve her zaman kendilerini kitlelere kabul ettirebilmek, bir kitle tabanı oluşturabilmek için "kuzu postuna bürünmüş kurt" politikası izlerler. Ancak iktidarı bütünüyle ele geçirdiklerinde "kurtluk"ları tam boy ortaya çıkar. Ama o zaman bile kitleleri oyalama ve aldatma taktikleri kullanırlar. MHP'nin barış çağrıları, "hukuk devleti" nutukları şiddetlenen saldırıları, cinayetleri perdelemek, dikkatleri bu olaylardan başka yöne çekebilmek, suçu kendi üzerinden atabilmek içindir. MHP yalnız barış çağrılarıyla değil, "büyük sermaye tahakkümü yıkılmalıdır" ve "kapitalizme karşıyız" gibi sözde "sosyalistçe" sloganlarla da kendini halk kitlelerine "şirin" gösterip onları kendi safına çekmeye çalışmaktadır.

Artan hayat pahalılığı, cinayetler ve acil dış sorunlar karşısında MC hükümeti neler yapabilir sizce?

2. MC hükümeti ne hayat pahalılığını, ne cinayetleri kökünden önleyecek, yok edecek değildir; bir ölçüde sınırlamaya çalışacaktır sadece. Bunlar ve diğer sorunlar emperyalizme bağımlı geri kapitalist düzenden doğmaktadır. Bu düzen büyük sermaye sınıfı burjuvazinin çıkarına, işçi, yoksul köylü, emekçi sınıfların zararına işlemektedir; onları sömürmektedir. Fiyat artışlarıyla, sermaye sınıfı daha zenginleşmekte, işçi, emekçi sınıflar daha da yoksullaşmaktadır. Baskılar, silahlı saldırılar, cinayetler de bu haksız, bu adaletsiz düzeni zora dayanarak ayakta tutabilmek, sürdürebilmek içindir. İşçi emekçi kitlelerin, yurtsever aydınların ve gençliğin direnişlerini kırabilmek için büyük sermaye sınıfları ve onların partileri, politikacıları şiddet ve dehşet yöntemlerine baş vurmaktadırlar.

TİP'in seçim öncesi görüşleri günden güne doğrulanıyor. Faşizmin tırmandığı bu dönemde Türkiye sosyalist hareketinin önündeki görevler nelerdir?

Faşizmin ve ulusal bağımlılığın kaynağı sınıfsaldır. Büyük sermaye sınıfı burjuvazi emperyalizmle iş ve çıkar birliğindedir. Bu birleşik güç sömürü düzenini sürdürebilmek için halk kitlelerinin sesini kısmak, direnişini bastırmak çabasındadır. Bunun için bir baskı yönetimi geliştirilmekte, demokratik hak ve özgürlük kısıtlanmakta ve daha da kısıtlanmak istenmektedir. Ulusal bağımlılığın ve faşizmin kaynağı sınıfsal olduğu gibi, buna karşı direnecek ve ülkeyi hem emperyalizme bağımlılıktan, hem faşizmden kurtaracak güç de sınıfsaldır. Bu güç, işçi sınıfı ve müttefiki kol ve kafa emekçisi, köylü kentli kitlelerdir. Bunlar nüfusun ezici çoğunluğudur. Ama sayıların çokluğu, kendi başına, fazla bir güç oluşturmaz. Örgütlenip birleşmek, mücadelede dayanışmayı, birlikteliği sağlamak şarttır. Ancak örgütlü, birleşik güç yenilmez.

"Cepheleşmeyi önlemek", "iç barışı sağlamak" gibi sözde gerekçelerle yurtsever, demokratik güçlerin iş ve eylem birliğine, dayanışmasına karşı çıkmak, sömürülen ve ezilen halka değil, sömüren ve ezen işbirlikçi büyük sermayeye hizmettir.

Türkiye sosyalist hareketinin temel ve sürekli görevi işçi sınıfını ve müttefiki emekçi kitleleri örgütleyip bilinçlendirmek, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine sokmaktır. Bu görev hiçbir zaman ikinci plana atılmamak şartıyla, içinde bulunduğumuz dönemde güncel ivedi görev, emperyalizme ve faşizme karşı yurtsever demokrat güçlerin iş ve eylem birliğini örgütlemektir. Genel çağrıların ve kendi başına girişilen paralel eylemlerin ötesinde, somut örgütlenme, dayanışma, eş güdümlü eylem biçimleri gerçekleştirilmelidir. Türkiye İşçi Partisi bu konuda üzerine düşeni yapmaya kararlıdır ve gerekli girişimleri planlamaktadır.

GÖREV
15 GÜNLÜK GAZETE
Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına:
Behice BORAN
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Neşet KOCABIYIKOĞLU
Yönetim yeri:
Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 42/3 Maltepe
ANKARA
Yıllık abone bedeli : 35 TL.
Baskıya hazırlayan: ÇIĞ yayıncılık Ltd.
Tel : 17 97 04
Baskı : Daily News Web Ofset tesisleri

Üzüm üreticileri yeni taban fiyatlarını tepkiyle karşıladı

Bu yıl bir kilo çekirdeksiz kuru üzümün maliyeti on liraya yakın. Gelmiş geçmiş hükümetlerin taban fiyatları konusunda izledikleri politika birbirinden farklı değil.

GÖREV Sarıgöl Bürosu

Ege bölgesinde 670 bin dekar alanı kaplayan çekirdeksiz üzüm bağından 80 bin aile geçimini sağlamak zorunda. Bu 80 bin ailenin yüzde 80'i ancak 2-15 dekar arasında bir toprağa sahip. Yani geçimini üzümden sağlayan ailelerin büyük bir bölümü küçük üretici durumunda. Üstelik yeterince kredi, teknik yardım alamayan, birkaç torba kükürt için günlerce ordan oraya koşturmak zorunda kalan küçük üreticiler topraklarını yok pahasına elden çıkarmak zorunda kalıyor.

Gelmiş geçmiş hükümetlerin taban fiyat konusunda izledikleri politika birbirinden hiç farklı olmadı bugüne kadar. Gerek taban fiyatlarında gerekse destekleme alımlarında devlet, üreticilerin zarar etmemesini ve elindeki ürünü uygun bir fiyatla satmasını, böylece yaşamını sürdürmesini sağlamak zorunda. Görünüşte de böyle oluyormuş gibi gelebilir. Oysa durum çok farklı. Bir kere taban fiyatların saptanmasında en önemli konu ürünün maliyeti. Üreticilerin büyük bir bölümünü oluşturan küçük üreticiler, mali ve teknik olanaksızlıklar nedeniyle bir kilo üzümü, modern araçlar ve geniş kredi imkanlarıyla çalışan büyük toprak sahiplerinden daha pahalıya mal ediyorlar. Oysa maliyet hesaplanırken onların fikri bile alınmıyor. Dolayısıyla taban fiyatlar da hiç bir zaman küçük üreticilerin yararına bir sonuç vermiyor. Ayrıca taban fiyatlar satılacak ürüne daha iyi fiyat hazırlama düşüncesiyle saptanıyor. Yani önemli olan piyasada satabilecek ölçüde ve belli bir kalitede ürüne sahip olmak. Küçük üreticiler için bunun imkansız olduğu ortada. Yani taban fiyat ve destekleme alımları da küçük üretici için çözüm değil.

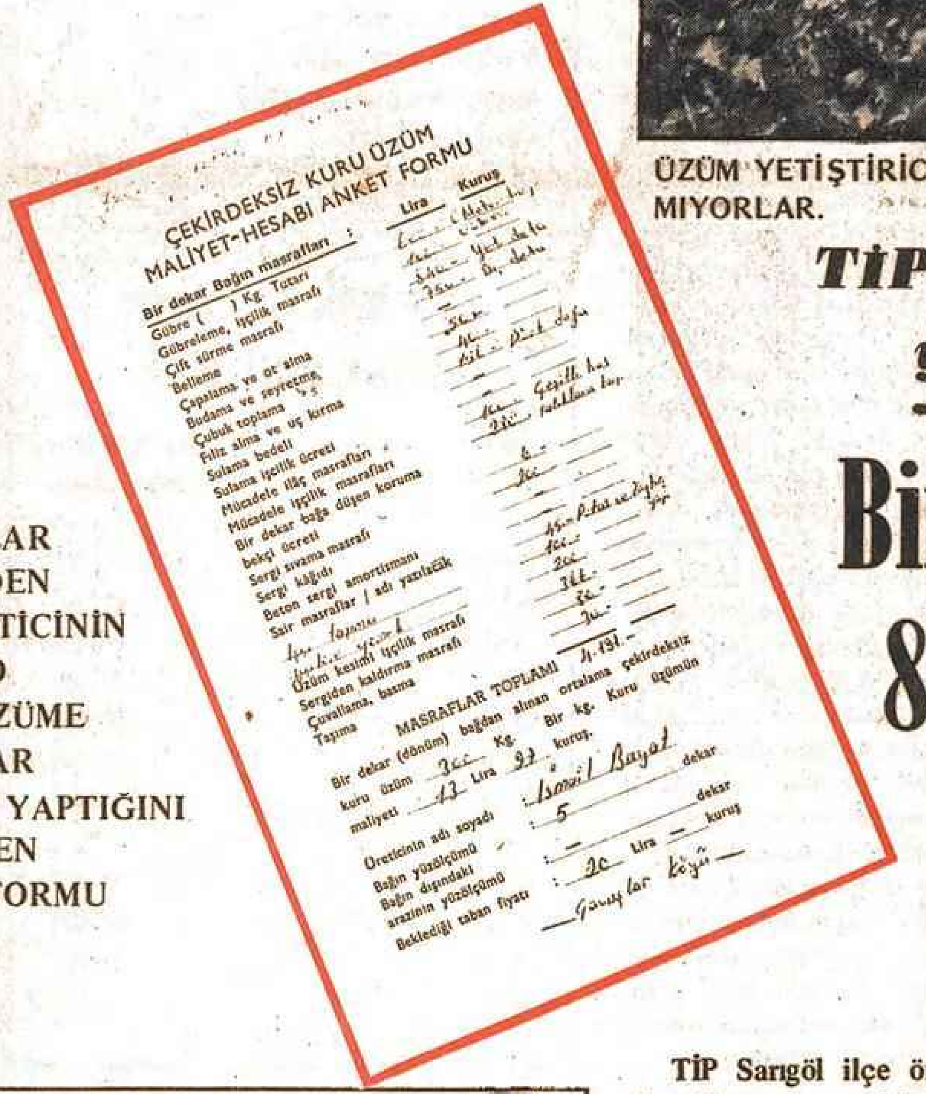
Bu yıl bir kilo çekirdeksiz kuru üzümün maliyeti 10 liraya yakın, hatta kimi üreticiler için 10 liranın da üzerinde. 1974 yılında 9 numara naturel çekirdeksiz kuru üzümün taban fiyatı 10 lira idi. 1975 yılında bir önceki yılki 10 liralık taban fiyat aynen korundu. 1976 yılında ise 50 kuruşluk bir artışla 10 buçuk lira oldu. Oysa her yıl üzüm maliyeti yüzde 30 civarında artış gösterirken taban fiyat artışı yüzde 5'i geçmiyor. Yaşam pahalılığı ise her yıl bir önceki yılı aratıyor.

Türkiye İşçi Partisi Sarıgöl İlçe Örgütünün ilçe merkez ve köylerinde yürüttüğü üzüm üreticileri ve üzüm maliyeti hesabıyla ilgili mini anket çalışması sonucuna göre, ankete katılan yüz kişinin tamamı üzüm taban fiyatının en az 15 lira olmasını ve taban fiyatı için esas alınan üzüm kalite tipinin 9 numara yerine 7 numara olması gerektiğini belirtti.

Büyük toprak sahiplerinin çıkarlarıyla geniş köy emekçilerinin çıkarları bir değildir. Taban fiyatlarındaki artışlar köylü kitlelerinin büyük sorunlarını çözmeye yetmez. Taban fiyat ve destekleme politikasının büyük toprak sahiplerinin değil, yoksul ve orta üreticilerin çıkarlarına göre düzenlenmesi gerekmektedir. Bu da ancak köklü bir toprak ve tarım reformuyla gerçekleşebilir.

ÜZÜM YETİŞTİRİCİLERİ HİÇ BİR ZAMAN EMEKLERİNİN KARŞILIĞINI ALAMIYORLAR.

ÇAVUŞLAR KÖYÜNDEN BİR ÜRETİCİNİN BİR KİLO KURU ÜZÜME NE KADAR MASRAF YAPTIĞINI GÖSTEREN ANKET FORMU

TİP Sarıgöl ilçe örgütünün yaptığı ankete göre;

Bir kilo üzüm ortalama 840 kuruşa mal oluyor

ÜZÜM ÜRETİCİLERİNİN EN FAZLA ŞİKAYET ETTİKLERİ SORUN SUSUZLUK. TOPRAKTAN GEREKLİ SUYU ÇIKARMAK 200-300 BİN LİRAYA MAL OLUYOR.

TİP Sarıgöl ilçe örgütü, Sarıgöl merkez ve köylerini içine alan üzüm üreticileri ve üzüm maliyet hesabı anket çalışması yaptı. Bu çalışma çiftçiler tarafından olumlu karşılandı. Bu alanda en çok şikayet konusu olan sorunların başında sulama konusu geliyor. Bağlar yeterince sulanamadığı için, kuruma tehlikesiyle karşı karşıya. Sulama suyunun topraktan derinkuyu pompasıyla çıkması çok masraflı. Bu da büyük bir bölümü küçük üretici olan çiftçilerin imkanlarını aşıyor. Öyle ki topraktan gerekli suyu çıkarmak 200-300 bin liraya mal oluyor. Bunun için bazı varlıklı çiftçiler çıkardıkları suları fahiş fiata satıyorlar. Bu ise üzüm maliyetini etkiliyor. Örneğin suyun saati 150 liraya satılabiliyor. Bölgede susuz bağ yetiştirmek veya ürün alabilmek ise imkansız.

Sarıgöl üretim alanı toprak dağılımı

(100 üretici ile yapılan ankete göre)

2 - 10	dekar toprağı olan	64 kişi
10 - 20	dekar toprağı olan	25 kişi.
20 - 30	dekar toprağı olan	8 kişi
30 - 40	dekar toprağı olan	3 kişi

Yemesi hoş ama derdi fazla bir ürün olan üzüm onbinlerce aileyi geçindiriyor.

Yetiştirilmesi eziyetli ürünlerin başında üzüm gelir. Fotoğrafta üzüm kesimi yapılırken görülüyor.

ÜRETİM ALANLARI VE İLLERE GÖRE YILLIK ÜRETİM TOPLAMLARI

Türkiye'de çekirdeksiz kuru üzüm üretim alanları başlıca dört ilde toplanıyor. Bu iller üretim alanlarının büyüklüklerine göre Manisa, İzmir, Denizli ve Balıkesir.

1974 yılına göre toplam çekirdeksiz kuru üzümün illere göre dağılımı şöyle: Manisa 45.200 ton, İzmir, 26.525 ton, Denizli 12.925, Balıkesir 350 ton. 1974 rakamlarına göre toplam kuru üzüm ürütemi yaklaşık olarak 85 bin ton oluyor.